

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 189/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ľ. L., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 182/2008 z 12. februára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ľ. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2009 doručená sťažnosť Mgr. Ľ. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 182/2008 z 12. februára 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 S 11/2006 z 29. januára 2008 zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“) sp. zn. 22029/06 zo 17. mája 2006, ktorým potvrdilo rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Č. (ďalej len „colný úrad“) sp. zn. R-9470/2006 zo 14. marca 2006 o jeho prepustení zo služobného pomeru colníka, na tom skutkovom základe, že pri výkone daňového dozoru nezistil, že *„v miestnosti daňového skladu bola nelegálne plnená liehovina v počte 39 ks a tiež že osoby, ktorým umožnil vstup do výrobných priestorov firmy, lepili kontrolné pásky na uvedené liehoviny“*. Týmto konaním mal *„porušiť služobnú disciplínu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby“*.

Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie krajského súdu je *„nepreskúmateľné, vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu“*, pretože ten si osvojil *„právne názory správneho orgánu na prvom aj na druhom stupni“* bez toho, aby bral do úvahy, že svedkovia ktorí nelegálne plnili lieh a nalepovali kontrolné známky, nikdy nepotvrdili vo svojich výpovediach, že by sťažovateľ mal o ich nezákonnej činnosti vedomosť alebo im dal na to súhlas. Takisto to potvrdil konateľ firmy, v ktorej svedkovia pracovali.

Sťažovateľ tvrdí, že okrem tohto dôkazu, nebral všeobecný súd do úvahy ani jeho tvrdenia, ktoré sa týkali nedostatočne vytvorených podmienok na vykonávanie colného dozoru v daňovom sklade, pretože by počas výkonu služby v tomto sklade mali byť prítomní minimálne dvaja colníci, ako to vyplýva podľa neho aj z režimových opatrení, ako aj z povinností zamestnávateľa zakotvených *„v zákone č. 200/1998 Z. z.“*.

Takisto uvádza, že v jeho služobnom hodnotení (doručenom mu 31. októbra 2005, teda už po skutočnosti, ktorá bola podnetom na jeho prepustenie z výkonu štátnej služby) bolo uvedené, že je spôsobilý vykonávať zastavanú funkciu colníka, a po niekoľkých mesiacoch 14. marca 2006 mu už bolo doručené rozhodnutie colného úradu o jeho prepustení zo služobného pomeru.

Podľa sťažovateľa krajský súd sa vôbec nezaoberal jeho žiadosťou o doplnenie dokazovania, keď v rozsudku uviedol: *„S poukazom na skutočnosť, že vykonanie navrhnutého dokazovania nemohlo mať vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, súd toto dokazovanie nevykonal.“*

Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu vôbec nie je presvedčivé, nie je riadne odôvodnené a nie je v súlade s § 157 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), pretože nedalo odpovede na všetky jeho námietky, ktoré dal v žalobe o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ aj odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 182/2008 z 12. februára 2009 tak, že rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 S 11/06 z 29. januára 2008 potvrdil.

Najvyšší súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, námietkami sťažovateľa sa vôbec nezaoberal, ale len v závere vyslovil stručný názor, *„že sa stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu“*.

Najvyšší súd, ale aj krajský súd svojím postupom porušili jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s ostatnými článkami ústavy.

Sťažovateľ sa tiež domnieva, že *„Odôvodnenie napadnutého rozsudku a použitý výklad obsahu a zmyslu právnej normy súdom je takto v rozpore nielen s čl. 152 ods. 4 ústavy, ale aj čl. 1 ods. 1 ústavy, a teda princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, zahrňajúci prvok predvídateľnosti práva“*.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo Mgr. E. L., nar..., bytom P., okr. S., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1,

čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8 Sžo 182/2008, zo dňa 12. februára 2009 bolo porušené.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8 Sžo 182/2008, zo dňa 12. februára 2009, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ založil svoje tvrdenie o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s označenými článkami ústavy v prvom rade na skutočnosti, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho námietkami, ktorých vykonanie navrhol na preukázanie svojich tvrdení, a preto najvyšší súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Podstata námietok spočíva v tom, že jeho konanie nebolo úmyselné, a tým aj protizákonné, a teda nebol daný dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru colníka, a všeobecné súdy vôbec nebrali do úvahy jeho námietky, že nadriadený služobný úrad nevytvoril pre jeho prácu priaznivé podmienky na riadny výkon štátnej služby v zmysle „*ustanovenia § 45 písm. d) zákona č. 200/1998 Z. z.*“, ako aj to, že z výpovedí svedkov nevyplývalo, že sťažovateľ vedel alebo sa podieľal na nezákonnej činnosti.

Sťažovateľ tiež tvrdí, že odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu je výslovne arbitrárne a správny súd mal všetky jeho námietky zohľadniť pri preskúmaní rozhodnutí colného úradu a colného riaditeľstva.

Pokiaľ ide o námietku porušenia označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd uvádza, že podľa svojej konštantnej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd musí pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti

rozdelenia právomoci, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci všeobecných súdov vo veciach správneho súdnictva podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Vychádzajúc z týchto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a podstaty sťažnosti sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa (proti rozhodnutiu najvyššieho súdu) treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

K porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by podľa názoru ústavného súdu došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01), alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok, alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

Ústavný súd už viackrát vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01).

Vychádzajúc z uvedeného, z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z podstaty námietok sťažovateľa je však nepochybné, že rozhodnutím najvyššieho súdu nedošlo k namietanému

porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s inými článkami ústavy.

Vyplyva to aj z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250j ods. 3 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. 02. 2009 (§ 156 ods. 1 a 3 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného postupoval v intenciách vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Predpokladom vzniku služobného pomeru colníka je zloženie služobnej prísahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku.

Služobné povinnosti colníka zakotvené v ustanovení § 43 a 44 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“) sa odvíjajú od služobnej prísahy vymedzenej v § 17 zákona. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení zákona je treba uviesť, že základnou povinnosťou colníka je dôsledné plnenie povinností stanovených nielen zákonom a všeobecne záväznými právnymi predpismi, ale aj služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru, ak

- porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu spisu zistil odvolací súd nasledovné skutočnosti:

Žalobca dňa 27. 05. 2005 vykonával daňový dozor v daňovom sklade L. s. r. o., P. a pri vykonávaní tohto daňového dozoru nezistil, že v miestnosti daňového skladu bola

nelegálne plnená liehovina napriek tomu, že podľa skladových kariet zásob mal byť v daňovom sklade od 18. 01. 2005 nulový stav zásob jemného liehu a od 27. 01. 2005 nulový stav zásob veľmi jemného liehu, a teda v uvedený deň, t. j. 27. 05. 2005, sa v predmetnom daňovom sklade nemal plniť ani vyvážať žiaden alkohol. V dennej zmene pri vykonávaní daňového dozoru tiež nezistil, že osoby, ktorým umožnil vstup do výrobných priestorov firmy lepili kontrolné pásky s číslom..., TUZEMSKÝ TRH, vytlačené výrobcom V., a. s., v počte 39 kusov na 1 litrové fľaše, čím konali v rozpore s § 59 ods. 43 zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu, nakoľko podľa citovaného ustanovenia bolo možné spotrebiteľské balenie označené kontrolnou páskou podľa doterajších predpisov uvádzať do daňového obehu najneskôr do 31. 07. 2004.

Z ustanovenia § 227 ods. 1 zákona vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 227 ods. 4 zákona).

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 231 ods. 1 až 4 zákona.

Úlohou súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 183 ods. 1 písm. a) zákona, z hľadiska jeho; závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení v administratívnom konaní vykonaného dokazovania sa stotožnil so záverom/krajského súdu, že na základe správnym orgánom zadovážených a vykonaných dôkazov bolo možné dôvodne považovať konanie žalobcu kladené mu za vinu za dostatočne preukázané. V konaní nebolo spochybnené, že išlo o dôkazy zadovážené a vykonané v súlade s ustanovením § 227 ods. 1 zákona a vyhodnotené v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 27 ods. 4 zákona, ktoré nasvedčovali tomu, že predmetný skutok sa stal tak, ako to uviedol správny orgán prvého stupňa vo svojom rozhodnutí.

Uvedeným konaním aj podľa názoru odvolacieho súdu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 183 ods. 1 písm. a) zákona, pretože žalobca ním zvlášť

hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere colníka by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného majú všetky formálne a obsahové náležitosti (§ 231 zákona), sú náležité a podrobne odôvodnené, pričom žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní.

Aj keď súd nemal dôvod pochybovať o predchádzajúcom čestnom, statočnom a disciplinovanom výkone štátnej služby žalobcu v minulosti, táto okolnosť nevyvrátila záver o nezlučiteľnosti preukázaného konania s postavením colníka a dôvodnosti aplikácie ustanovenia § 183 ods. 1 písm. d) zákona.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a súd prvého stupňa nepochybil, ak žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Odvolací súd poznamenáva, že žalobca v podanom odvolaní uviedol tie isté námietky voči rozhodnutiam správnych orgánov, ako už uviedol v podanej žalobe. Keďže odvolací súd sa stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, postupujúc podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok ako vence správny potvrdil.»

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (vydaným v správnom súdnictve podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku) je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifickú správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje

iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, že v danom prípade najvyšší súd ako súd správny nebol a ani nemohol byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nebolo nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, považuje ústavný súd rozhodnutie najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľné. Aj keď je stručné a nedáva odpoveď na všetky námietky sťažovateľa, ale opiera sa o zistenia správnych orgánov (a krajského súdu), ktoré konštatovali, že zo strany sťažovateľa došlo ku konaniu, ktoré napĺňalo porušenie služobných povinností vyplývajúcich z ustanovení právnych predpisov (§ 43 a § 44 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré úzko súvisia s porušením služobnej prísahy vymedzenej v § 17 uvedeného zákona). Preto námietky sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu v tomto smere, t. j. že najvyšší súd sa nevysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, v kontexte posúdenia možného porušenia sťažovateľom označeného práva na súdnu ochranu nepovažoval ústavný súd za opodstatnené a relevantné.

Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvého aj druhého stupňa), ktoré stručne a jasne objasní skutkový stav a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z toho aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. spravodlivý súdny proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05), resp. odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam na rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (podobne napr. IV. ÚS 358/08).

Uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku preto nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj vo vzťahu k iným namietaným

článkom ústavy. Právomoci ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom.

Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu s ohľadom na námietky sťažovateľa považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné, a preto jeho sťažnosť vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, a z tohto dôvodu ju už pri predbežnom prerokovaní odmietol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009